

Halász Albert

Lélek alatt

felemelsz mindent a mélység magasságába
ingerelsz minden érzéket
csörgedezéssel borzolod a bőrt
átfolysz a testen mindent átítatsz
nedves vagy minden érintésnél
de maradsz medreid közt
mindent elvonnél tudom felbőszülten
mint amilyen vagy nehezen megszelídíthető
életet adsz halált kínálsz
neked a tánc adott a tánc te magad vagy
a kő hordoz az iszapot táplálsz
most csiszolod magadban az aranyat
hova hova sietsz menyasszony
ki megfojtasz minden igaz csókot
hiszen nem is vagy örökkévaló vagy
habot fodrozol a fátylad szövőd
fehér csipkét versz megfulladt örvényeknek
neked hajol meg derékban minden zöld
mindent táplálsz és mindent elveszel
mi neked szánt mi neked van megírva
sosem eresztesz gyökeret sosem állsz meg
egy pillanatra aztán vadul medret váltasz
szántod a gondolatokat és szántod a szemet
hűen hűtlen állandó vagy
állhatatlan zabolátlanul magának való
partra veted elmerültjeidet
gyengéd lelkeket szülsz magad fölött
utadon elhordandó murva
mindent leraksz mi lerakandó
és ami feletted van az az ég
alattad a föld a mi anyánk

vesztőhely vagy ki voltál s ki leszel
mikor nem voltunk s rég nem leszünk
mikor véglegesen elmos minket az idő
ó víz ó folyó ó zavaros lidérc
ó örökké bömbölő kegyes Mura

Ars poetica

Szemhéjra szélre
kovácsolták a felhőket
minden oly csendes
semmi semmi sem mozdul
pislantásra vár a lámpa
mozdulatra a túl nyugodt kő
minden múlandó állandó
az öröklétre
a nagy hegy az éjre
könnyűre és nyugodtra is
a jó éjtre
és a nyugtalan reggelre
hozzájuk kovácsolták
az elillanó árnyakat
és a túl gyors Napot
és a lámpát a mennyezetre
hogyan pislogjon az úton
a szemek és a nyugós
visszhangok útjában

rekedt gramofon
táncra szóló zenével
kialudt cigaretta
lassú tánc
a lábak alatt és
lassú merev jazz
kirázott magvak
lankadó kalászkok
vagyok én én én
ki táncolok csak magammal
csak én én én

Halász Albert fordítása